

Levescsata

Az élet harc, bólogatott fejével nagyapa és végig-simított ritka bajszán, ezt vedd tudomásul. Ezért megeszed azt a levest, megeszed, zöldségleves póréhagymával és egészséges, mnyam, nyalta meg a szája szélét, bólintott hozzá a fejével, miközben a nyakához nyúlt. Bár én lennék olyan egészséges, mint ez a leves, füttyülnék a világra. És ha nem eszed meg, lekenek neked egyet, ütött jókorát az asztal lapjára, kidüllesztette a szemét és mutatta unokájának széles tenyerét olyan bárázdákkal, mint a dunyahuzaton lévő csíkok, megpofozlak, nem leszek tekintettel semmire. Különben is, most én vagyok felelős érted és ügyelnem kell arra, hogy rendesen egyél, nőjél és erősödj, mert a nélkül az életben neked semmi sem sikerülne, még az a foci se. Ugyan már, hiszen nem találnád el a lasztit, helyette egy-két lábujjad sérülne, ha nem lenne erőd. Te meg szeretnél többfélét is játszani, különösen focit a sok közül, persze hogy játszani akarsz és győzni, már hogyan akarnál. Én is ilyen voltam, minden ember ilyen, a győzelem lehetősége nélkül semmilyen játéknak és semmilyen életnek nem lenne igazi értelme, látod, és ezért az egész világon eszik az egészséges zöldséglevest póréhagymával. Csak te nem akarsz enni, te truccolsz, még ha meg is mondtam, hogy parancsolom.

Nagyapa felállt, jókorát nyújtózott szikár testével, felemelte karját egészen a plafonig, és karján mint valami aranypókocská ereszke-

dett a fény a helyiségbe. Nagyapa a kredenc felé fordult, kotorászni kezdett a fiókban, majd kivett egy alumínium kanalat, rálehelte és megtörülte a tűzhelynél lévő ronggyal, aztán belemosolygott ritkás bajszába és így szólt: Nahát, én most példát mutatok neked, nehogy azt hidd, hogy csak üresen fecsegek, én is nekifogok, egy kanállal én, eggyel te. Gyorsan megkeverte ócska kanálával a jócskán megrakott tányérban a hűlő levest, nekem erőt ad, amilyen hajdanában voltam, te meg legalább nem leszel a fociban a leggyengébb.

Nagyapa belekóstolt a levesbe, és elégedetten nyilatkozott: Ohohohóóó, ez már igen, kitűnő! Egészséges, ráadásul még finom is, ez aztán az igazi, majd letette a kanalat és szigorúan az unokájára nézett, ebből elég, mondta és olyan borús képet vágott, mint a Jahoda-hegy erdői fölötti égbolt. Ne légy hülye, az életben még sok minden nem fog ízleni, de más kiút nem lesz, előbb magadat kell legyőzni, hogy aztán később mások felett győzhess, ha valamit akarsz, kicsit kényseríteni kell, túltenni magad rajta, különben sosem lőhetsz gólt, sosem érezheted azt az örömet... És ne mondd nekem, nem lehet, ne mondd, hisz alig ettél tíz kanállal, ne keress kifogást, hogy nem vagy éhes, reggeltől csupán szél volt a szádban, s a leves után csak zsíros kenyér lesz. Tudod, ez itt nem a Bárányhoz címzett fogadó, ez itt inkább tábori konyha, de hát te sem vendég vagy itt, úgyhogy minden stimmel.

A fiú a foga közé szorította a kanalat, a tányér fölé hajolt, lábát a széklábnak feszítette, kezével az állát támasztotta és hallgatott, s a homlokát ráncolta mérgesen.

Simon Anikó: Sorsvonalak

Ha nem, hát nem, zárta le az ügyet nagyapa, az ember végtére is önkéntes a világban, hátat fordított az asztalnak, és nyugodtan igazgatta a padról felvett újságokat, azokat újra letette, pillantást sem vetett az unokára. Most megyek a fáskamrába, mondta zörögve a pléhvödörrel, megyek, mindjárt jövök vissza, te addig ülj itt és vigyázz mindenre, mindenre, ami történik majd, s azért is, mert hátha jön ide valaki.

A falióra ingája veszettül járt egyik oldalról a másikra, és a fiú tűnődött, minek és hová siet az idő annyira, meg azon, minek kell őneki olyasmit enni, ami nem ízlik, hogy a felnőttek miért kényszerítik egyáltalán a gyerekeket. aztán a nagyapánál töltött vakáció jutott eszébe, meg a gyerekek a füzek alatti placcon, ahová az ócskavasat gyűjtik, meg ahol cigizni szoktak és dicső focikarrierről álmodoztak. Eszébe jutott Vondráčková osztálytársa, akivel szívesen barátkozna, meg a másik Vondráčkovára is gondolt, aki énekel, és vele is nagyon szívesen elszórakozna, s aztán hirtelen fogta a kanalát és enni kezdte azt a zöldséglevest póréahagymával. Magától, hiszen a nagyapa távol volt, a helyiségben csönd honolt... Aztán a fiú felállt és kinyitotta az ablakot, s azon át behívta a fiúkat, a világ eljövendő legjobb focistáit, mindegyiküknek adott egy kanál tápláló zöldséges levest, amitől nőnek és erősödnek. Eggyel maga is evett mindig, nehogy lemaradjon, aztán behívta Vondráčkovát is az osztályból, egyél te is Vondráčková, súgta neki, hadd nőjél, hadd ne légy ezután olyan sápadt és gyenge, mert különben sosem lesz belőled bemondó a tévében, sem műlovarnó fehér lovon csengettyűvel. Ide jött még a másik Vondráčková is, az énekesnő, bevette ő is a kanál levest s akart még eggyel, de a fiú csak a fejét csóválta, megérintette a kezét, mondván, hogy adnom kell még a nagyapának, aki most a fáskamrában van, a nagyinak, aki már meghalt, apunak és anyunak, akik messze vannak. Egy kanállal elteszek a focilabdának is, hogy legyen ereje és jól szálljon, ha majd az első gólokat rúgom vele.

Ahogy látom, csóválta a fejét nagyapa, amint a szeneskannát a sarokba tette, a hasábfát meg a kályha alá, ahogy látom, az a jó leves valahová elpárolgott. Hová lötytetted? Melyik macska nyalta ki úgy azt a tányért?

A fiú leszállt a székéről, felvette focicipőjét, a labdát a nyitott ajtó küszöbére tette, ide nézz, nagyapa, kiáltott, nekiszaladt és jó messzire rúgta a labdát, tán valahová a világ végére.

A nagyapa meg ott állt, csillogó szemmel, bólogatott a fejével és a ritka bajuszát simogatta, aztán jót nyújtózkodott, karjával elérve a plafont és így szólt: Nahát, ez aztán gól, Petr fiam!

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

ÉRZŐ HABOKAT

(Kőrösi Papp Kálmán művész úrnak)

...most még csak húrok
pengenek, de rövidesen a
zöldellve csipogó rejtelmekbe
vezetődnek, az itt
egybegyűltek...
mikor bolyongó hűvösekről
szó sem lehet, erre – hisz csak
egy nyugtalan szív lép,
gyönyörébe csapódva
szerte-szerte... lefordítva, a
hétköznapi keserőségeket... és
hozata lapultatja, alkalmi
bánkódátát, további
sarkallatára hangoltatva... ahogy
nem érhet véget soha,
színeinek gazdagsága... a
veszettnek hitt, szellemiségét
visszatéríti újba... igazi medreibe,
az érző habokat, vásznára
is hintetve, mit tapinthatóba
tesz, e mester

merengetőbe, meséltetve... és
csavargó láza, köröződik
szerte-szerte... a hegyekből is
lehozatva embereit, ide
erre, tűnődeteikbe, igazába
rendeltetve őket... e születő
dalolatok keblére vezetve
minket... hol csak a lélek
záporzata tündökölhet
merengetünkre... és a
hajnali ragyogás fényszála
zsibong, mindenre... itthon
találva, e sosem korosodó
embert, s most villog mindenre
özönlete... nemcsak ma
március tizenégyre, hanem a
kívánt örömteliség

mindigébe...,
hogy segítséget nyújt –
ecsetjével... a problémák
erdejében...

testvéreinek,
tengerrel repítetten...
serénységébe
örökítetten